

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ

ΤΟΥ ΠΟΛ ΦΕΒΑΛ

(Συνέχεια έκ τοῦ προηγουμένου)

Η Μαρικίτα χαμόλωσε τό κεφάλι της και δέν μπάντησε. Θάνατος χωρὶς άλλο κάποιος νέος, έξακολούθησε δύο Πέντρο. Μόλις έδω δέν θέλεις να μού μέμπιστευθής τό μυστικό της καρδιάς σου. Ελπίζω όμως νά μού τό πής ασβρί. Γιά νά διάλεγης αύτό τό νέο, παιδί μου, φαντάζομαι πάως θά είσις ου.

—Απατάσθε, πατέρες μους. Έγώ δέν είμαι άξια του, άπαντη-σε ή Μαρικίτα μέν κάποια πίκρα. Μά ή καρδιά του δέν είν' έλειθερη, δέν θά είν' έλειθερη ποτέ... Δέν μπορούμε, όλοι μονο-, ν' σγαπατώστε με το μόνο πού μπορώ νά του προσφέρω, είνε η άπεραντη δροσίσω μου και ή ζωή μου, αν τη θελήση... —

—Αγαπούστε λοιπότερο ή Μαρικίτα τον Αγακαρντέρ... Ναι, ίσως στο βάθος της ψυχής της τόν δγαπατώσε... Μά είχε συντρίψει την καρδιά της και δέν είχε πειά, παρά ένα σκοτό στη ζωή μους: Νά δέν θελήση τόν Ερρίκο μή δλες της τις δυνάμεις, γιά νά ξαναθρή την Αδήγη.

Ο δύο Πέντρο κύττασε την κόρη του και τής δνοίεις την δυκαλίου του, μέσα σαν όποια ή Μαρικίτα ρίγητη, φυσιούζοντας:

—Μή φοβάσσα τίποτε γιά την κόρη σου!.. Αφωισιόθηκε μόνη της σ' ένα καρδιάκον, δάπ' τό δποίο δέν θά λιπομυκήση... —Όταν μάθης και σ' περι τίνος πρόκειται, θά τή επικήκιμασης...

Τό βήματα άπ' τό πάπωνα πάτωμα έξακολουθούσαν. Η Μαρικίτα ήγιωσε τό γέρι της πρός τό ταβάνι και φιθύρισε:

—Μά ποιός είν' έκει πάνω; ράθησε. Μήπως πρόκειται περί κανεναν μυστικού, δύο δέν πρέπει νά τό μάθω;

—Οχι... Έκει άπων φιλοξενώ δυσ δώρατες νέες, δάπ' τις δποίες ή μά είνε δράστραστη... —

Η Μαρικίτα άνασκτήρτησε, χλώμισε κι' δνοίεις τά μάτια της διάλασσα:

—Τόνισα της; φώναξε. Πές μου τόνομά της.

—Τό δγνωμό.

—Κάι τής δλλης;

—Ούτε κι' αύτης τό έέρω. Μά δκουσέ με.

Έτοιμοζόταν νά τής πή τί είγε συιμέος, δότησε σακούιος την πόρτα. Ο δύο Πέντρο πήνε ν' άνοιξε.

—Ήταν δύο Πέντρο, δά ποίος είχε δάκουσει δυλίες και φοθήθηκε μήπος ή ντόνοι. Κρούει τό είνε σκάσει κιδώνια μήπος την κάτωρή της. Μόλις δύον είδε τό Μαρικίτα, τό δάνησκο πρόσωπο τον έγινε γνωμελαστή. Υποκλίθηκε, ένω συγχρήνιας τήν κύττας δάπ' πάρη δι' κάτω και καθώς βεβαιώθηκε έτσι διτή δέν ένε συναντήσει ποικενά, δέν ξνοίκισε καμιά δυποία ποδός αύτην.

—Η κόρη μου, είπε δύο Πέντρο, δείχνοντάς του τή Μαρικίτα.

Και γυρίζοντας ποδός τήν φιλοξενεύοντας, έποιδεσ:

—Ο κ. ντε Πεύρο, έπιστάτη τον πολύκηπος Γκονζάγκα.

Ο Πεύροι... Διυ δύνωντας κατασσάμενα γιά τά δποία ή Μασοκίτα είλε δάκοντες πολλές φορές νά γίνεται λάδος.

Τό φέος, εύπυνός, δέν πότερε τό πολύποτο της. Άλλοιδης δημόπολη θά τήν έβλεπε νόναστηδην έσαπικο κατ' νά γίνεται γλωτή σήμερα πεθαμένη. Οπάσθιο, καταρριπτες νά δημιουργήσει πάνω έκαυτό της κατ' νά γνωμελέλει.

—Μην φαίνεται πάνω βιάστηκε πολύ, μή τό νά πάς ποποσθήσει τίς υποποείσεις της, γιαοίς νά ξέω τή γνώμη της. είπε δ

Πέντρο στόν Πεύρολ. Διυστυχώδης ή κόρη μου είνε ύποχρεωμένη νά ξαναφύγη αύριο.

Μά ή Μαρικίτα έποιευσε νά τόν διακόψη, λέγοντας.

—Δέν έέρω όν θά φύγω αύριο... Θα σκεφτά τή νόχτα... —Επειτα, αφού κάθησε σε μά σκοτεινή γωνιά, δποί, μή τό κεφάλι άκουμπιαμένο στά χέρια της, μπορούσε νά κρύθη τό πρόσωπο της και τήν έκφραση τής φυσιογνωμίας της, έπροσθετος:

—Δέν έέρω τίποτε... Εφτασα έδω και βρήκα ένους, πού δέν τούς περίμενα καβδίους.. Και σε τί μπορώ νά τούς φανώ χρήση;

Ο Πεύρολ, μή ένα σωρό περιοτρόφες, τής έξεθεσε τί περίμενε δάπ' αύτη. Ή Μαρικίτα τού είχε δάρεσε από τήν πρώτη ετήγη και πάση πότερε διαθέτει μάρτυρας νά βασιστή σ' αύτήν. Ήταν προτιμότερα νά χρηματοποιήση κεκίνην, παρά νά πάν ν' άναγκησε στην κανένα χωρίδιο καμιάδιν γνωστή, ή ίσοις θά διστάζεισε ίσων νά τόν άκουλουθηση και γιά τή πότερε δέν θά πάν ποτέθεισε, αφού δέν θά μπορούσε νά τήν ζυμοδίζη νά φυλαρή κύδες φορά πού θάθγαινε έξω.

Επειδετάθηκε δωσόσ δέξαιρητικά στής δήθεν διφορμέδης τής δράστεισας τής Αδήγης, τήν δοτούς καδών είτε-είγαν διποτευθή στή σπάλατο του, προετοίμασε τη Μαρικίτα άναστραν κάθε δάκουσης δάπικεως, πού δέν μπορούσαν νά τής πούν και τελείσεως, ζητώντας τήν διάλυτη σχετικάς μ' αύτή τή ουζητήση.

Ο δύο Πέντρο τά είρισκε δλ' αύτα κάπως θηπότα. Μά δ Πεύρολ, θέλοντας νά διάλυση τίς τυχόν υποικίες του, έπροσθετο:

Η δυσ πότερε νέες έχουν μανιάδεις έχθρους, πού τής καταδύουν μέλυσσα κι' δ μόνος τρόπος γιά νά σωθούν, είνε νά μή μάθη κανείς τό καταφύγιο τους. Τή μέρα πού οι έχθροι τούς δέν τό μάθουν, θάθεθον νά κάθουν τόν πύργο και κάστρησουν σ' αύτό τό δάνατο και τήν διπόγνισα.

—Αν ή σενιορίτα είνη κόρη σας, τόν δέκοψε ή Μασοκίτα, γιά νά φανώ εύγαριστη σ' σάς και τόν πατέρα μου, θάθεθον ν' άκανθάλω τήν δαμάρωρά μου, ή τουλάχιστον ή μπουσία μου πάπο δέν θάθηση περιποστέρει από είκοσιετέσερες δάρες Θάξτηγανγρίσα μάμέως νά τέθη στή διάδεσσο σας γιά θάσο καιρό σάς δρέσεις...

Ο Πεύρολ έτριψε τά γέρια του, σκεπτόμενος πώς είχε κερδίσει τήν υπόθεση. Όστροδο, δέν έτδλμησε νά ψευστή, λέγοντας πώς ή Αδήγη τέ Νεύθρη ήταν κόρη του, δάπ' πόδη μήπως ή Αδήγη ή Γάια τόν διαφένεισι.

—Θάρρηθητης λοιπόν δέν είμαι έγω δ πατέρας της; ρώτησε.

—Δέν έέρω... Θά σκεφτώ κατ' σάς δάναο αύριο τό πρώι την διάντηση μου.

—Εσω, κι' είμαι δάπαντης σας νά είνε σύμφωνη μέτις έπιθυμίες μου. Σέ κανέναν δάλυ δέν θάχτηση δάπιστοσύνη, δημητρίσης τήν πάσης δάπιστοσύνης της, σε μά σάς.. Ή νέα αύτη είνε ποτύ στενή συγγενής τούς πολύγκηπος Γκονζάγκας κι' ένδιασθρεισε γιά τή θεραπεία της, υάν πάντα παθήσεις μου.. Τό πτωχό δάπιστοι.

—Ολος αύτος τό θράσος και τή πονηρία έκαναν τή Μαρικίτα νά νοιάση γιά τόν Πεύρολ, ένα αίσθημα δημάς τόν, πού έμισαζε μήσος. Μά ήθελε νά μάθη περισσότερα και δέν συγκρατήθηκε.

—Ο κ. ντε Πεύρολ, έπιστάτης τού πρίγκηπος Γκονζάγκα, έπροσθετει δέν Πέντρο.

— Είναι Ισπανίδα; φωτήσε.

— Οχι, Γαλλίδα.

— Ω! Εκανε μή ή Ατσιγγάνα μ' έναν έλαφρό μορφασμό. Μα δέ γώ δέν ξέρω γαλλικά κι' έτσι δέν θά μπορώ νά την ξέυπτρεθώ.

Ο Πευρόλα φωθήμηκε μήτιως τού ξεφύγει καλ βιάστηκε ν' απαντήσῃ:

— Η συντρόφισσά της γεννήθηκε στήν Ισπανία καλ μπορεί νά χρησιμεύση ώς διερμηνές μεταξύ σας.

— Α! Και ποιά είνε τά δύναμεις αυτών των κοριτσιών; Ο Πευρόλα έισταν καὶ σκέψητε νά δύνη φεύγεις δύναματα. Μα καὶ πάλι δέν τολμησε νά φευθή. Η Μαρικίτα θά βρισκόταν σε συνεγγή έπικοινωνία με της δύο αχμάλωτες του καὶ σφαλής θά τού έλεγχαν μόνες τους τά δύναματά τους.

— Η άρωρωτη, είναι ή πριγκηπίσσα Αύγη, κόρη τού δουκός ντε Νεθέρ, είπε. Η συντρόφισσά της είνε μι' Ατσιγγανοπούλα, που τη περιμάζεις ἀλλούς δηλούτης δηλούτης. Κονέγγκας δηλούτης μιά πλατεία της Μαδρίτης. Κοσείς δηλούτης δηλούτης της γιατί έχει πολλά καὶ θά άναλαβεν νά σάς τά πη μόνη της...

— Η νέα κόρη λίγο έλειψε νά λιποθυμήση, δικούγοντας αυτά τά λόγια. Και διώρια περιέμενε νά τ' ακούστη... «Αλλά τσονμα τής Αύγης, καθώς ζηγκή από τά γελή αυτών τού διθύρου Πευρόλα, τής προκάλεσε ξνά δυνατό ηθικό κλασμό.

Η Αύγη ήταν έκει! Η μνηστή τού λαγκαρτέρι! Αδήν, για τήν δούλα δ' Έρρικος τής μιλούσε τόσο συχνά έδω καὶ μιά έθομάδα, αυτή πού την άναγκηδούσε με τόση λαγκάρα καὶ γιά τήν δποία άγνωστης δέκα εφόρες κάθε μέρα νά θεάσται.

Και νά πού τώρα, αιτή, ή Μαρικίτα, θά τού την ξανάδινε, οδή ξερωχών την έναν στήν άγνωστη τού άδλου, λέγοντάς τους: «Γινάτε εύτυχισμένοι χάρις σε μένα!... Άγνωστητε!...

— Ενα δάκρυ φευγαλέο γλύτστρησε από τά μάτια της. Θυμήθηκε δητι πρό δλίγου άδικου είχε σπόδισαι νά θυισάστη τού έσω της.

Μά έξαφνα τό πρόσωπο τής Μαρικίτας σωτητήκε, καθώς συλλογίστηκε δητι μεθεπομένη. Θά πήγανε στήν πρόποδες της Τόρρε Νουέθας, νά πάση τών Έρρικος ντε λαγκαρτέρ από τό χέρι καὶ νά τού πη:

— Ακολούθησε με, φίλε μου. «Έλα νά πάρης τή μνηστή σου, τή γυναίκα σου καὶ μη έχασης ποτέ δητι μιά φτωχή Ατσιγγανοπούλα σοῦ τήν ξανάδινε.

IX

ΟΙ ΣΥΜΜΑΧΟΙ ΤΗΣ ΑΥΓΗΣ

Ο Πευρόλα, βέθαιος δητι στό πρόσωπο τής Μαρικίτας είχε βρή ένα καινούργιο σύμμαχο, εύχαριστημένος από τον έσατό του, έσαναγύριστα στήν κάμαρά του κι' από κοιμήθηκε τόν υπνο τού δικαίου.

— Τά ξέρεις τώρα δλα, είπε δ' δύν Πέντρο στήν κόρη του, δητι ξεμεναν μόνοι. Πρέπει νά φάσι καὶ νά κοιμηθήσι, κόρη μου.

— Δέν δάκρυ κοιμηθώ καθόλου απόψε, τατέρω μου, απάντησε ή νέα κόρη Πέντρο, χωρίς νά παραλειψης καὶ τήν πιό δασμανήτη λεπτομέρεια. δλα δσα συνέθεσαν από τή στιγμή που αυτός δ' ανθρώπος πάτησε τό πόδι του στήν πύργο καὶ δλα δσα σού είπε...

— Τόν ξέρεις λοιπόν; Ξέρεις τί δύο νέες πού συνιδένει;

— Δέν ξαναΐδα ποτέ μου ούτε αυτών, ούτε τίς δύο νέες. Και δύμα ξέρω..

— Τί ξέρεις λοιπόν.

— Η Μαρικίτα έσκυψε καὶ ψιθύρισε στό αυτή τού γέρου:

— Ξέρω δητι τό γεράκι χύθηκε έπάνω στά περιστέρια. Είνε δύο ζγγελοι, πού έπεισαν μέσα στά νύχια τού πιό θελυρού κακούργου, που υπάρχει στήν Ισπανία μετά τον πρίγκηπα Γκονέγγκα τον δέν κόρι του

Ο δέν Πέντρο ό Γκοκεύθ Καρθαζάλ ντε Βαλεντίρ σήκωσε περήφανα τό κεφάλι του:

— Ω! δι! είπε. «Αν είν' έτοι, αυτής δ' θνητωπούς δέν πρέπει νά μείνη κάτω δητι τή στέγη μου. Αδριο, με τήν δαντολή τού ήλιου, θά τόν προκάλεσε με μονηγιάς καὶ θά την σκοτώσω.

Μά πιονή άνθρεπας κι' ένεργητικότος περιούσε από τά σπρα μαλλιά μεγιστάνος αυτού τής Ισπανίας, τού δεπεινένου στήν περιούσια, μά δην καὶ στήν τιμή. Θυμήθηκε τό— είχε πή στήν Πευρόλα: «Ονομάζεται με Κόκκινο Ανθρώπο, δην θελετε. Έχω πολύ αίμα στή ζώη μου καὶ θά χύσω δάσφαλως κι' δλλο...»

Τώρα θά πραγματοποιούσε τά λήγια του αυτά.

Μά καὶ Μαρικίτα τού είπε ζωρά:

— Σού τό δημαργούνα, πατέσας ή δύρα του δέν ήρθε δικόμα καὶ δην ζώη του άνηκει σε κάποιους ήλιο.

— Πρέπει λοιπόν νά σέ ωπακούσω;

— Ναι.. Μήν κάννις τίποτε χωρίς νά σοῦ πώ κι! έξακολούθησε νά φέρεσαι μαζύ του εύγενικά. Σέ δύο μέρες θά είνε νε-

κρός.

Κουβέντιασσαν δικόμα άρκετή ώρα, ένω ή Ατσιγγανοπούλα, κατόπιν έπιμονής τού γέρου, έπιαρνε λίγη τροφή. τής δποίας είχε διάγκη για τή δινάκηση τής δυνάμεις της.

— Οταν έφαγε, πήγε καὶ βεβαώθηκε δητι άπρηχε δικόμα φῶς στό δωμάτιο τής Αύγης κι' δητι δη Πευρόλα είχε σθήσει τό δικό του.

— Ίώρα, είπε, θέλω νά τή δω

— Ποιάτ;

— Τήν Αύγη ντε Νεθέρ. Πήγανε νά κοιμηθήσι έσου, πατέρα.

— Έγω έχω δουκέα απόψε. Καληνύχτα, πατέρα..

— Οταν ή Μαρικίτα έμεινε μόνη, πήρε ένα κομμάτι χαρτί κι' έγραψε τά έχης:

— Ανέβησε κατόπιν τή σκάλα τού πύργου δινάλιαφρη καὶ λυγήρη καὶ φάνταστα μπροστά στήν κέλυφη τής Αύγης, έπιστρεψε τό σημείωμά της κάτω από τήν πόρτα.

— Η Αύγη κοιμόταν τήν ώρα έκεινη βαθειά. Μά ήταν ή τύνα Κρούς, πλαγιασμένη πλάτης, τού κάκου άναγκησε τόν υπνό. Μέ τε κεφάλι απουσιμένο στό χέρι της, συλλογιζόταν χίλια διαφορετικά πράγματα: Τήν έλευθερία, τό Σαββρόν, τό Λαγκαρντέρ.

— Βλέποντας έχαψε τό χαρτί νά γλυπτράτη κάτω από τήν πόρτα, δανάκηστηρα πράκτηρα. Και τώρα νά σημειώματα της έπιστρεψε τό διάρκεια της ήμερης καὶ τά γελή της ήμερης μέρα πάνω τού διθύρου, τό Γκονέγγκα.. Ποιός έξερει: Στήν άρχη, από πίστεψε καὶ δην κουνήθηκε καθόλου. Μά ή γυναίκεια περιέργεια είνε πάντα μεγάλη. Συγχρόνως ή σκέψις τής ιτόνας Κρούς πήγε στό τίμιο πρόσωπο τού πυργούδητού. Τόν είχε δή γιατί μιά στιγμή μόνο κατά τήν διάρκεια τής ήμερης κι' άσνιδαν νά παραδεχητή πλάς ήταν κι' αυτός συιένοχος τού Γκονέγγκα.. Ποιός έξερει: Ισως τώρα νά θελει νά τίς σώση..

— Μά τή σκέψι αυτή, σηκώθηκε από τό κρεβάτι, διευθύνθηκε πρός, τήν πόρτα, πίσω από τήν δηταία βρισκόταν ίσως ή σωτηρίας. — Μά τί έχω νά φοηθθώ; διαφραγμήθηκε στό τέλος. Ο Πευρόλα διλλωσε δέρει πάνω τού έσω ζηνάκησης, καὶ τώρα νά συγκρατήση μιά κραυγή, δηταν νά δινώσει καὶ τά βλέψιατά της έπεισαν στό δινόμα τού Λαγκαρντέρ.

— Ποιά μπορούσε νά είναι ή μυστηριώδης απή φίλη, άφου στό πάτη δέν άπηργε δλλη γυναίκα, έκτος από τή γρηγά Κανολάτα;

— Η ιτόνα Κρούς έισταξε άκομα, δην κατί μεσά της τήν έπιστρωχει νά δνολέη από τήν πόρτα, πίσω από τήν δηταία βρισκόταν ίσως ή σωτηρίας.

— Μά τί έχω νά φοηθθώ; διαφραγμήθηκε στό τέλος. Ο Πευρόλα διλλωσε δέρει πάνω τού έσω ζηνάκησης, δηταν άπορος με για τά έσω ζεφύρουμε.. «Αν θέλει μ' αυτόν τον τρόπο νά μες δοκιμάση, δης θεβαϊσθή δητι θά φύσησε, ούποτε μάς δοθή εδοκιρία.

— Και χωρίς νά διστάση πειά, ή ιτόνα Κρούς μισόνοικε άδιρωτα την πόρτα καὶ κύτταξε: Ήλια γυναίκα ήταν έκει καὶ περίεμεν.

— Μά τή ιτά στιγμή, ή Μαρικίτα μπήσε μέσα καὶ ξανάκλεσε τήν πόρτα πάνω της. Διύ δυνάμεις τήν διέθησε στήν πόρτα τής φίλης.

— Μαρικίτα πράσχητη πρώτη δηλούτη τής Αύγης καὶ κυττάζοντας την με θαυμασμό, ψιθύρισε:

— Πόσο είνε ώρασα! Πόσο θά τήν συγκαπήσω!

— Η ιτόνα Κρούς τήν εύχαριστησε με τά μάτια κι' ένα δάκρυ καρδιάς κύλισε δητις τής μαρκές της θλεφαρίδες.

— Εօδι έσου, Μαρικίτα; ράτησε έσωνασμένη. Πάσι: Γιατί;

— Οχτώ μέρες τώρα δέν άφροσα καθόλου τό Λαγκαρντέρ. Μάζι σάναντηήσαμε παντού καὶ νά τώρα που σε βρίσκω στήν τού πατέρα μου.

— Τού πατέρα σου; Εκανε ή νταν ηραύλια, έσκινασμένη.

— Ναι, δημάτησε ή Μαρικίτα. Και δη πατέρας μου, σαδι τ' όρκισαν δέν ένα συνένογος τού Γκονέγγκα.

— Δέν άμωθαλλω γι' αυτό. Μά γιατί δη Λαγκαρντέρ δέν ού συνέδεισε:

— Η Μαρικίτα έσωσε τά χελητά της κοντά στό αυτή τής ιτόνας Κρούς, καὶ τής ψιθύρισε:

— Αδοιο θράδυ, τά μεράνυχτα, δη Λαγκαρντέρ θάνε έδω σου σε ωπόσχομα...

(Ακολουθεῖ)

